

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. szeptember 10.
(csütörtök)

Földvári Tibor

DÁVID A VEZÉR

Köszöntés igéje: Zsoltár 68,20

Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!

Énekek: 683; 393

Alapige: 1Sámuel 22,1-5

Elméne azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. És mikor meghalották testvérei és atyjának egész háza népe, oda mentek hozzá. És hozzá gyűltek mindazok, akik nyomorúságban valának, és mindazok, akiknek hitelezőik voltak, és minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett azoknak; és mintegy négyszázan voltak ő vele. És elméne onnan Dávid Miczpába, Moáb földére, és monda Moáb királynak: Hadd jöjjön ide hozzátok az én atyám és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten. És vitte őket Moáb királya elé, és ott maradtak vele mindaddig, míg Dávid a várban volt. Gád próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a várban, hanem eredj és menj el Júda földére. Elméne azért Dávid, és Héreth erdejébe ment.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, amikor azt énekeltük, hogy halleluja, arról tettünk hitvallást, hogy dicsérjétek az Urat. És valóban van miért dicsérni téged, magasztalni, hiszen szárnyaid árnyékában védelem alatt voltunk csak az elmúlt héten is, és ez nem csupán védelmet jelentett, hanem megtartatást, gondoskodást.

Hadd adjunk hálát, hogy a koronavírus-helyzet ellenére is még szabad együtt lennünk a gyülekezet közösségével. Köszönjük, hogy lehetővé tetted ezt az esti istentiszteletet is így nekünk. Tudod, hogy többen vannak, akik nem tudnak itt lenni mégsem, hálát adunk, hogy online is jelen lehetnek. De azt is köszönjük neked, hogy te bepótolod azok számára is az ígét, akik így nem tudják hallgatni, de idegondolnak lélekben. Köszönjük, hogy mi így lehettünk egy lelki nagy család tebenned.

Hadd adjunk hálát valóban Aletta életéért. Köszönjük, hogy a családot is megvigasztaltad. S hogy a családdal együtt a lelki család közösségében magasztalhatjuk a te nevedet azért az életért, amit adtál őbenne. Hálát adunk, hogy ő is neked szolgálha-

tott a kórusban is. Arra kérünk, vigasztalj mindannyiunkat – a te igéden keresztül is –, minden gyászolót, aki a gyülekezetben gyászol, talán nagyon mély gyászt hordozva. Áldunk, hogy az Úr Jézus, az élet győzött a halál fölött is.

És arra kérünk, hogy a hétköznapiakban tapasztalt bajokra és nehézségekre tekintettel is a te igéd erősítsen – ha az kell most nekünk –, vigasztaljon, bátorítson.

Ha pedig tele vagyunk hálával és örvendezéssel, mert most minden olyan jól sikerült, nincs semmi baj az életben, magasztalunk, hogy azt is egyedül neked köszönhetjük.

Áldunk, hogy Jézusban szabadítót, megtartót adtál, órá szeretnénk most is tekinteni. Szólj hozzánk, Urunk, őerte és őáltala, Szentlekedden és Igéden keresztül.

Ámen.

Igehirdetés

Dávidnak Saul király általi üldöztetése története nagyon bátorító és vigasztaló kijelentést hordoznak, hiszen arról az Istenről tanúskodnak, aki megtartja övéit minden bajok között, ellenére is – szárnyaival véd, óv az Úr, ahogy hallottuk a kórus énekében is –, sőt, pontosan e nehézségek között akarja megmutatni, hogyan viszi végbe isteni tervét övéi életében isteni céljának megfelelően alakítva sorsukat, életsorsukat is. Ha követjük a kalauz szerint a bibliai részeket, ez már a sokadik problémája Dávidnak Saul miatt. Az Úrnak viszont megvan a terve és célja. Mi az? Dávid király legyen majd hivatalosan is. Ő már Isten választott királya, csak Saul miatt még nem lehet azzá. Ne felejtsük el, hogy a trón várományosa, Jónathán herceg, legidősebb fia Saulnak, ő kész lenne arra, hogy átadja a trónt Dávidnak. Ő nem akar király lenni, hogyha más az Úr választottja. Saul is ezt megtehetette volna, de ő keményen ellenáll, Dávidot el akarja pusztítani.

Számunkra pedig, újszövetségi hívó nép számára ezek a történetek, az üldöztetéstörténetek is arról beszélnek, hogy Dávid fia, az Úr Jézus uralma az életünkben, itt a földi életben hogyan valósulhat meg, illetve hogyan készíti az Úr ezen keresztül is az ő isteni célját velünk is egyénként és közösségként. Ezek a történetek semmiképpen nem unalmasak. Nemcsak a témájuk miatt, hanem rólunk szólnak. Dávid személyében az igehirdetés üzenetében látjuk majd az Úr Jézust is, mert mutatják Jézus személyét és művét, megváltó művét ezek a sorok is, kijelentések, és rólunk is beszélnek.

A történetben Dávid személyében megvizsgáljuk először, hogy hogyan lesz vezére a hozzá csatlakozó embereknek. Aztán azt vizsgáljuk meg, hogyan lesz hűséges, gondoskodó gyermeke a szüleinek, illetve hogyan lesz istenfélő, engedelmes szolgálja az Úrnak nagyon nehéz életkörülmények között is.

Az első gondolatban, gyakorlatilag a felolvasott verseket így szépen sorba szedve azt látjuk, hogy Dávid a hozzá csatlakozó emberek vezére lett. Ott kapcsolódtunk be a történetbe, amikor a filiszteus Gát városából el kellett menekülnie. Ott keresett menedéket, idegen földön, hátha oda Saul nem megy utána – a filiszteusok Saul számára nagy problémát jelentettek –, de Gát királya szolgálai bevádolják Dávidot. Csak úgy tudja megmenteni az életét, hogy bolondnak tettei magát, de eljöhett, megmaradt életben, és Júda földjén, Adullám barlangjába – hallottuk a kifejezést – futott. „Elfutott Adullám barlangjába” – hiszen ő száműzött, el kell rejtőznie Saul, a király elől.

Nagy kérdés, hogy egyedül kell bújdosnia? Folyamatosan egyedül? Egyedülletben nem olyan könnyű. Aki közülünk már tapasztalta, hogy az egyedüllét, a fizikai egye-

düllét néha lelki magánnyá változhat, az tudja, hogy egyáltalán nem könnyű és nagy szükség van az Úr segítségére.

És hogyan munkálkodik az isteni terv és az isteni cél Dávid életében? Hallottuk, hogy az egész rokonság, a nagy család – a Károli Bibliában így van a kifejezés éppen ezért –, „atyjának egész háza népe” odamegy hozzá. Sőt, kiderül, hogy Dávidhoz hasonlóan nehézségben, nyomorúságban élő emberek odamentek, hogy együtt legyenek ővele. Sorsközösséget vállaltak nemcsak a családtagok, hanem más emberek is Dáviddal. Nyomorúságban levők, elkeseredett emberek. Nincs tehát egyedül.

Az isteni cél hogyan látszik ebben az egyszerű tényben, hogy Dávid nem maradt egyedül? Különösen a Krónikák 1. könyve 11-12. részeiben – esetleg majd olvassuk el otthon hazamenve innen – megtudjuk, hogy a Dávid későbbi nagy hithősei, illetve ezen nagyon nagy hithősök mellett és velük együtt harcoló és a királyságát is megerősítő bátor vitézei, ezek közül az emberek közül kerülnek ki. Itt még csak négyszázan voltak, később nemsokára hatszázan lesznek, és ők csak a férfiak. Ez nem kis sereg. Kiderül, hogy ez nem is csupán sereg, hanem hadsereg. És nagyon fontos, hogy nem azért, hogy megszerezze a trónt Dávid erőszakkal. Dávid és ez a kis hadsereg, illetve nem is kis hadsereg, csak védekezett, amikor Saul támadta őket. Ők mindig csak védekezésre használták a harci képességeiket, vitézségüket.

Isten ezeket az embereket, akik Dávidhoz csatlakoztak családjával együtt már a nyomorúság idején odaadta Dávidnak, hogy az üldöztetések között tapasztalják meg Isten megtartó erejét, együtt edződjenek. Példabeszédek könyve 17. részének 17. versében van az a nagyon bátorító kijelentés a barátokról, a hűséges társakról: „Mindig szeret a barát, de testvérré a nyomorúságban válik.” Ott az ősi héber kifejezésben a 'barát' szó az bajtársat is jelenthet. Akik voltak közöttünk katonák, nem a szocialista rendszerben, mert ott elvtársak voltak, de mi elvtársként kezdtük, egy napot voltunk elvtársak Cegléden a '89-es változások miatt, utána bajtársak lettünk. Dávidnak bajtársakat adott az Úr. Nemhogy nem volt egyedül, hanem voltak neki, akik támogatták, sőt védték az ő életét is, hiszen nagy létszámú sereg van Dávid mellett. Saul is kétszer meggondolta, hogy mekkora létszámú izraeli hadsereggel támadja meg a hős Dávidot.

És mit olvastunk? Dávid ennek a kis-nagy seregnek vezére lett: „ő pedig vezérük lett azoknak”. Dávid, a király, az Úr választott királya, most üldözött király, de vezér. Az Úr királya az ő csapatai hadvezére. Ha belegondolunk, hogy mit is jelentett Izraelben is meg egyáltalán az ókorban a hadvezérség, a vezérség vagy a fejedelemség vagy akár a király, amikor harcol a hadsereg élén – már most elárultam is valamit a kifejezéssel –, akkor ki segít kinek? Dávidhoz csatlakozottak segítik Dávidot, vagy Dávid, a vezér segíti a hozzá csatlakozott katonákat. A vezér mindig elől harcolt. Bárcsak ma is így lenne: akik súlyos döntéseket hoznak háborús helyzetekben, ők is tapasztalnák, mit jelent ott lenni a hadsereg élén, mert lehet, hogy kétszer meggondolnák, hogy mi a taktika. Dávid harcol az övéiért. Küzd azokért, akiket az Úr mellé adott bajtársakként. Ők az Úr népe, az üldöztetést vállaló, az Úr választott királyával nagy nehézségeket vállaló népe az Úrnak. Dávid pedig, mint vezér kész értük harcba szállni, harcba menni. Védelmetek tehát Dávidot az ő emberei, az nem kérdés, de az igei kijelentés hangsúlya mégiscsak Dávid személyén van, hogy ő hogyan harcol az övéiért.

És itt van nagyon nagy jelentősége annak, hogy amit itt Dávid életében látunk az üldöztetés között, az az Úr Jézus életében ugyanúgy megvalósult. A Zsidókhoz írt

levél 12. részében az 1-2. verseiben különösen a Károli fordításnak van hangsúlyos kifejezése. Az új fordítású Bibliában azt olvassuk, hogy Jézus a hit elkezdője, a Károliban viszont így hangzik: „nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra” – aki valamit tett. Az itt szereplő ősi görög kifejezés jelenti azt, hogy valamit elkezdni, de azt is, hogy valaki vezető, fejedelem. Ha a hadvezérre gondolunk: a hadsereg élén álló. A hit fejedelme és bevégezője, a hit elkezdője és bevégezője.

Előtte meg ezt mondta: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fusunk meg az előttünk levő küzdő tért.” – a küzdőtér jelzi, hogy nem könnyű élethelyzet – „Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” Jézus tehát a követőjét ilyen vezérként, fejedelemtént védi. Ő harcol az övéi előtt ma is, láthatatlanul, de valósággal. Római levél 8. részében ezért olvashattuk nem olyan régen, hogy vele együtt szenvedhetnek az övéi, mi is. És mi is a célja? Ha vele együtt szenvedünk, akkor vele együtt is dicsőülünk meg. Dávid emberei harcoltak az üldöztetés idején, aztán mikor Dávid király lett, ott voltak mellette a dicsőségben, a sikerben is.

Amikor az Úr Jézus hívása hangzik a Máté evangéliuma 11. részének 28. verse szerint: „Jöjjetek én hozzám...” – ismerjük a folytatást? – „... mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” Megnyugvást adok nektek. Ez nem csupán arra vonatkozik, hogy valaki, aki nem is ismerte Jézust, most végre odajön, tékozló fiúk vagy tékozló lányok megismerik az Úr Jézust és hozzá térnek, elfogadják a kegyelmet, most már ők is Jézus követői lesznek. Hanem hadd mondjam így egyszerűen, hogy a lelki harcaink idején is áll Jézusnak ez a hívása: jöjjetek én hozzám. Csak vezérként egy kicsit így mondja inkább: jöjjetek utánam.

Látod-e a Dávidhoz hasonlóan esetleg nehézségeket átélő pasaréti hívó emberként vagy közösségként, hogy ki harcol előtted, ki harcol érted? Dávid az ő hozzá csatlakozó embereinek a vezére lett. A történetekben pedig látszik, hogy Dávid hatalmas győzelmeket arat az Úrral katonáival együtt, de a katonáiért is.

Az első gondolatban tehát: az üldöztetések idején Isten megmutatja tervét és célját Dáviddal a háborúkra, a védelmi harci cselekményekre tekintettel is. A másik gondolatban, a folytatásban azt látjuk, hogy a bátor, hős vezér gyengéden szerető, hűséges, gondoskodó gyermeke a szüleinek. Hős vezér, hatalmas fejedelem, nagy király és gyengéden gondoskodó, hűséges gyermek. Már amikor Dávid született is, nagyon idősek voltak a szülei, most már mindenképpen aggkorban éltek, nem bírták volna elhordozni a bújdosással járó életkörülményeket, de azért hadd jegyezzem meg, hogy a Dávid szülei is odamentek hozzá vállalva a nehézséget és a bajt is, mert ők tudták, hogy Dávid mellett a helyük. De Dávid Moáb királyához viszi őket. Ha emlékszünk, Dávid dédanyja, Rúth, moábita származású volt, aki az Úr népét választotta. De Moáb földjén volt a rokonság, és Dávid oda vihette Moáb királyához a szüleit. Rendkívüli helyzetben, de hétköznapi természetes egyszerűséggel gondoskodik a szüleiről.

Az Úr Jézus hogyan gondoskodott a szüleiről? Van-e olyan történet előttünk, ahol Jézus gondoskodik a szüleiről? Ha a nevelőapjáról nem is, de édesanyjáról, Máriáról? Emlékszünk, hogy mikor volt? Amikor a kereszten függött. A hatalmas hős vezér Jézus személyében harcolja a leghatalmasabb harcát, úgymond az üldöztetés között, hiszen az ellenség támadhat, még az Isten is elhagyja, a megváltó mű így teljesedhet ki egyedül. És János evangéliuma 19. részében olvassuk, hogy a kereszten

szenvedő hős vezérünk, fejedelmünk, az Úr Jézus, a hit elkezdője és bevezetője törődik Máriával. Kilenc és dél között volt az az esemény, amikor a János evangéliuma 19. rész 26-27. verseiben Máriát a tanítványára bízta az Úr Jézus.

A készülés közben nagyon megragadott engem, ahogy olvastam az újszövetségi kijelentésben, hogy ez után János evangéliumában a következő esemény Jézus „Szomjazom!” szava, amit ugye ígéretképpen be kellett teljesítenie, hogy minden elvégeztessék. A következő pedig az „Elvégeztetett!” kijelentés. János evangéliumában az édesanyjáról gondoskodó Úr Jézus „Elvégeztetett!” kijelentése következik. A „Szomjazom!” is ehhez kapcsolódik tulajdonképpen. Ennyire magasztos és rendkívüli a helyzet Jézus számára, ő akkor is hétköznapi egyszerűséggel gondoskodik Máriáról, mert ő is gyengéden szerető, hűséges, gondoskodó – hadd mondjam így – istengyermeke, az őt szülő édesanyjának. Jézus megtartó, megváltó műve ragyog fel ma is az időseink és a szüleink gyengéd szeretésében.

Akkor is, ha hitben járnak, akkor is, ha még nem. Mert nem az a kérdés, hogy szeretik-e az Úr Jézust, Istent a szüleink, nagyszüleink, dédszüleink, ükszüleink, hanem az a kérdés, hogy hogyan éljük meg gyermeki, unokai, dédunokai vagy ükunokai gondoskodó szeretetünket. Mert mindig az Úr Jézus személye és az ő műve ragyog fel ma is. Mert amikor szeretünk – emlékszünk –, ez a krisztusi szeretet megnyilvánulása. Dávid, amikor a szüleit odavitte Moáb királyához, ezt ő megtette, és így lett az Úr Jézus őse, így élte át azt a szeretetet, amit neki meg kellett élnie. Neki is.

Amikor édesanyám nagyon súlyos állapotba került, akkor kiderült, hogy puha szivacsos párnát kell a lába alá tenni. Hétfőn megvettem, kedd reggel tudtam hazavinni, akkor mehettem haza, és olyan jó volt odatenni a lábai alá, és tényleg kényelmesebb volt. Csak egy napig volt rá szükség, mert másnap reggel az Úr már a még nyugodtabb helyre, a még nyugodtabb környezetbe hazavitte édesanyját. De nekem egy életre tanulság lett, hogy az Úr Jézus gondoskodó szeretete hogy megvalósulhatott ilyen egyszerű módon is. Arra az egy napra még könnyebbsége lehetett az ő testének. Ebben a család is részt vett, gyermekeiként ott voltunk, megtettük, amit meg kellett, de ez az Úr Jézus gondoskodó szeretete volt. Én ezt abszolút átéltem, átéreztem, és mindig, amikor rá gondolok, olyan hálás vagyok Istennek. Egy nappal az elmenele előtt, de valami történt. Egyszerű, hétköznapi dolog, de az Úr csodája.

A Dávid személyében látjuk továbbá azt is, hogy ő király, vezére a csapatainak, de közben ő is komolyan veszi az engedelmességet. Hanyadik parancsolat is szól a szüleink iránti szeretetről? Az ötödik parancsolatban mondjuk azt, hogy: „Tiszteld atyádat és anyádat...” – és ehhez ígéret is csatlakozik, emlékszünk, hogy milyen ígéretet? – „... hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te néked.” Tehát amikor Dávid gondoskodik a szüleiről, egyszerű, hétköznapi módon, noha rendkívüli helyzetben az üldöztetése során is, akkor ő, amit tesz, ezzel a hittel teheti. Nincs leírva, hogy mire gondol, de az egyértelmű, hogy Dávid ismerte a törvényt, a Tízparancsolatot is, és ő is tudhatta, hogy én ezt teszem és Isten mit ígért: „hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te néked.”

Nekünk is ez bátorítás lehet, az Úr ígérete, hogy nekünk adja a földet, hosszú ideig élhetünk. Vagy éppen az életben vagy mindörökké az Úrnál az Új égen és az Új földön. De Dávid számára ez az egyszerű, hétköznapi tette annak a megvallása lehetett, hogy az Úr be fogja tartani ezt az ígéretét is. Nekem fogja adni a királyságot, hát megígérte. Gondoskodni fog rólam is meg a családomról. Lehet, hogy üldöztetés között vagyunk az embereimmel együtt, de Isten megígérte az ötödik parancsolat ígé-

retében is, hogy ő megtartja az övéit. Az Úr terve és célja, nagyon bölcs és nagyon bátorító megnyilvánulása ebben a második gondolatban is itt szerepel. Amit Dávid tesz, amögött ott van az isteni terv, cél és az ígéretek megvalósulása.

A harmadik gondolatban fogalmazhatjuk meg a legnyilvánvalóbban, hogy mindehhez Dávidnak csupán mit kell tennie. És itt olyan egyszerű kimondani: bíznia. De talán még szebben hangzik, ha így mondjuk: rábíznia önmagát és az embereit is az Úrra, az Istenre. Számomra ez önmagában olyan bátorító és vigasztaló lett, hogy a már második gondolatban elhangzott, szüleiről gondoskodó gyermek igei gondolatánál kell szólnunk erről is, hogy bízik Dávid, hogy bizza rá magát az Úrra.

Moáb királya előtt van, egy pogány király előtt, de egyfajta hitvallást is tesz, tanúbizonyságot a hitéről őelőtte, mikor azt mondja: „Hadd jöjjön ide hozzátok az én atyám és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten.” „... míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten” – gondoskodik a szüleiről, aztán azt mondja: – Majd az Úr valamit cselekszik velem is, most még nem tudom, de majd megtudom, de addig is ők legyenek védelemben nálad. Látszólag minden bizonytalan Dávid számára, ezért kell a szüleit nyugodtabb környezetbe helyezni. De ez csak látszólag. Dávidnak ez a hitvallása, ez a bizonyágtétele azt hirdeti, hogy nagyon is biztos a dolgában. Amikor eljön az ideje, az Úr nyilvánvalóvá teszi neki, hogy mit cselekszik.

Ha figyelünk, itt Isten cselekvéséről beszél Dávid. Amikor már a látható dolgok eseményeiben is látszódní fog, ami vele történik. Ez a hitnek a nagyon mély jelenléte. Ez nem vakhit, hogy: – Én nem is védekezem, nem is bújok el, megmutatom magam Saulnak, és talán majd az Isten megbünteti vagy meg is öli akár, na és én leszek a király. Nem! Ő hétköznapi módon megéli az üldöztetés minden terhét, nehézségét. Vállalja a bajokat, embereivel együtt, de teljesen biztos a maga tetteiben is és a maga dolgaiban is, mert tudja, hogy Isten fogja mindezeket intézni. Ez a hit.

Jézus is így élte meg. Most a Gecsemáné kerti eseményre gondoljunk. Lehetne más történetet is mondani az Úr Jézus életéből, de a Gecsemáné kertjében és ott is különösen János evangéliumában olyan egyértelműen látszik, hogy Jézusnak kemény harcot kell vívnia, még vért is izzad a lelki terhek miatt, ennyire kemény ez a harca, de Jézus számára teljesen világos és biztos, hogy mi fog bekövetkezni. Éppen ezért harcolja meg a mennyei Atyával ezt a harcát, de ott nem gyenge az Úr Jézus, ott is hős vezér, hiszen azzal kezdi: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: „... Ha lehetséges, akkor... Jézus is úgy volt: – Majd nyilvánvalóvá válik a mennyei Atya tetteiben az ő akarata, terve, célja, és én ebben vagyok boldog és ezt akarom vállalni. Jézus is rábízta magát a mennyei Atyára. És János evangéliumában ez a hatalmas bizalom, bizonyosság sugárzik minden eseményben, ami ott abban a kertben akkor és ott történt.

Dávid itt így mondta: „... míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten”. Velem – az ősi nyelvben ez a kötőszó nagyon gazdag jelentésű. Én még melléteszek három másikat: nekem – mit fog tenni nekem, mit fog tenni értem vagy mit fog tenni általam. És még lehetne sorolni. Talán ez is elég: velem, nekem, értem, általam. Egy biztos, Isten szárnyai védelmében vagyunk, Isten kezében vagyok – tudja Dávid –, és ez az isteni kéz annyira megtart engem, hogy akár föl is vesz, fölemel és csodálatos módon fog támogatni, de lehet, hogy hétköznapi egyszerűséggel.

Az Isten cselekedete pedig miben látszódt meg leghamarabb Dávid számára? Most még nem a tettében, nyilvánvaló tettében, hanem a kijelentett szavában. „Gád

próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a várban, hanem eredj és menj el Júda földére.”

Az jutott eszembe, hogyha ez a vár az volt, amiről a megelőző versekben a szülei kapcsán olvastunk, akkor a szüleinek nem is kellett hosszú ideig Moáb földjén lenni, ott a királynál. A folytatásban már nem olvasunk Dávid szüleiről, hogy mi történt velük, itt csak megjegyezni akartam, hogy lehet, hogy gyakorlatilag onnantól fogva megint Dáviddal vannak.

De egy biztos: ha ott vannak szülei Dáviddal együtt, ha nem, Dávid és az emberei tapasztalják, hogy engedelmeskedünk az Úr szavának. Most még nem az Úr tette a döntő, hanem a szava. És ennek a szónak engedelmeskedik. Dávid istenfélő, engedelmes szolgája az Úrnak. Király, hadvezér, de ha kell, engedelmes szolgája az Úrnak. És ő mindig ilyen volt. Saul ezt veszítette el. Ő is pedig engedelmes volt kezdetben, emlékszünk, olyan példamutató Saul királyságának az első időszaka, utána lett nagyon engedetlen.

A vár lehetett védelem is: egyfajta védelemből kilépni és Júda földjére még beljebb menni egy erdős részbe. Ha pedig negatívan értelmezzük a vár hely voltát: a várban be lehet őt keríteni, akkor pedig menj el ebből a várból és olyan helyre menj, ahonnan könnyebben el tudsz futni, ha szaladnod kell. Mindkét lehetőséget megemlítem, hogy érezzük, hogy mindegy, hogy pozitív vagy negatív a vár környezete Dávidék számára, egy biztos: amit az Úr mond, azt teszem, mert az Úr tudja, hogy mit fog cselekedni. Még mindig várnia kell az Úr cselekvésére, de arra már nem kell várnia, hogy mi az Úr akarata. És ebben Dávid megnyugszik és cselekszik. Ő cselekszik, mert bízik az Úrban és rábízta az életét.

Dávid személyében ott van tehát az Úr Jézus személye nagysága és ott lehetünk mi is, a hívó ember, az Istenben bízó hívó nép.

Láttuk, hogy az Úr Jézus a mi vezérünk, hit fejedelme, bevégzője, bízhatunk benne, rábízhatjuk az életünket, mi is az Úr ügyében harcolhatunk, ő harcol előttünk és értünk. Mi is az időseink, a szüleink iránti szeretetben tudjuk megélni azt az egyszerű, hétköznapi engedelmességet az ötödik parancsolat miatt is, amit Dávid személyében láthattunk és hallhattuk, hogy Jézus számára is a megváltó mű kiteljesítésénél is nem volt mindegy, hogy ezt hogy éli meg. És Dávid személyében és az Úr Jézus személyében is láthatjuk, milyen az Úr engedelmes szolgája. Jézus is, emlékszünk, így mondta, hogy ő sem azért jött, hogy uralkodjon, hanem hogy szolgáljon. Őneki is mindig az volt a vágya, hogy amit a mennyei Atya akar, én azt tegyem. Így vitte végbe a megváltó művet, így lehetünk mi az ő követői és így az ő isteni szava az Úr Jézus szava, kijelentése és az ő tettei bennünket is minden baj és nehézség között akár üldözések idején is megtart, hiszen Isten velünk is mindig az ő isteni terve és célja szerint cselekszik mindent. Itt a földi életben is és egyszer mindörökre.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy Dávid személyében is az Úr Jézus ragyoghatott föl számunkra. Köszönjük, hogy az ószövetségi történetek bemutatják, hogyan készítetted Jézus eljövetelét, hogyan tartottad meg a tiéidet. És köszönjük, hogy számunkra már az elvégzettett váltságmű után élve még magasztosabban igaz lehet ez.

Áldunk, hogy mi az Úr Jézusban láthatjuk, ki a mi hadvezérünk, ki az, aki még a gyermeki szeretetet, hűséget, gondoskodást is nem csupán példaként adta meg ne-

künk, hanem megváltó, megtartó Úrként. Erősítő, bátorító, vigasztaló is lehet. És köszönjük, hogy a szolgálai munkában, a szolgálai engedelmisségben is nem csupán példát adott az Úr Jézus, hanem bennünket is képessé tesz erre.

Urunk, mi is szeretnénk rád bízni magunkat, szereteteinket. Köszönjük, hogy az időseinket, betegeinket is imádságban is most odavihetjük teled. Köszönjük, hogy ha mi már nem is tudunk segíteni, de te bármikor megteheted a csodát is akár. És azt is köszönjük, amikor hazaviszed szereteteinket, akik a tiéd voltak. Ez hatalmas reménység nekünk mindig.

Arra kérünk, ha a földi életünk során nehézségek lennének vagy adódnának, merjünk rád tekinteni hittel, bizalommal. Egymást is tudjuk így bátorítani, ahogy Dávidék is egymás számára bajtársak lehettek.

Könyörülj meg magyar népünkön, vezetőinken is. Most a vírushelyzet súlyosbodása miatt hadd kérjük, adj megoldást hamar ebből.

De Urunk, tanítsd meg a mi népünket is alázatra, bárcsak minél többen megismernének téged és hozzád térnének a bajok idején. Mi ezért is könyörgünk most.

És hadd kérjük, hogy Kárpátalján különösen a háború miatt is adjál békességet. Köszönjük, hogy te a békesség Istene vagy. De addig is az ott élő hívó testvéreinknek, az ottani magyaroknak segítsd az életüket, kérünk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg Jézus érdeméért, Atyánk.

Ámen.

393. ének

1. Ne csüggedj el, kicsiny sereg, Ha rád zúdul vad ellened,
Hogy végképp összetörjön; Bár elpusztításodra tör,
Gond, kételkedés mit gyötör? Nem lesz ez így örökkön!
Bízzál: ügyed az Istené, Népét ő el nem ejtené:
Ő áll majd bosszút érted; Ő állít Gedeont melléd,
Általa harcodbán megvéd, Szent igéjét és téged.

2. Él az Úr, áll ígérete: Ördög s világ minden csele
Megszégyenül mirajtunk! Vélünk az Úr, mi ővele,
Végtelen az ő ereje: Győzelmet kell aratnunk.
Krisztusunk, segélj, el ne hagyj, Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmazd neved által, Hogy mint hű nyájad, teneked
Zenghessünk dicséreteket Víg, boldog hál'adással!